

Hva er sannhet? – Nummer én

Sannhetens rammeverk: Åpenbaring, profetiske paralleller og Alfa og Omega

Jeff Pippenger
2023-08-05

Før vi tar opp emnet om hva sannhet er, merker vi oss at vi har begynt dette studiet med de tre første versene i Åpenbaringen kapittel én, og deretter føyd til en artikkel om Elia. Noen av hensiktene med disse studiene er å identifisere De forente staters rolle i profetien, å åpne budskapet i Jesu Kristi åpenbaring, å erkjenne profetenes rolle som symboler på Guds folk, og å overveie hvilke implikasjoner det har at Jesus er Alfa. Vi viste at de tre første versene i Åpenbaringen stemmer overens med og samsvarer med de siste versene i Åpenbaringen, og at Jesus i begge tilfeller, både ved begynnelsen og ved enden, identifiserer seg selv som Alfa og Omega, begynnelsen og enden, den første og den siste.

Vi brukte en kort drøftelse av Elia i den andre studien for å påvise at Bibelens innledende vers stemmer overens med avslutningsversene i både Det gamle og Det nye testamente, og videre at innledningsversene i Det nye testamente også stemmer overens med begynnelsen eller avslutningen, uansett hvordan man ønsker å betrakte Bibelen, enten som en helhet eller som to testamenter.

Et annet punkt vi søker å utvikle, er forståelsen av at Guddommen har virket for langsomt å åpenbare guddommen gjennom historien. Dette er grunnen til at vi har bemerket at etter hvert som tiden skrider frem i det bibelske temaet om pakthistorien, åpenbarte Gud, skritt for skritt, mer og mer av sin karakter gjennom symbolikken i sine ulike navn. Den Allmektige Gud talte til Abraham, og den samme Gud talte til Moses, men underrettet Moses om at hans navn fra da av skulle kjennes som Jehova. Da Kristus så kom, presenterte Han seg med et navn som var ukjent i Det gamle testamente, bortsett fra ett uttrykk for dette navnet ved en babylonier i Daniels tredje kapittel. Jesus fastslo ikke bare at Han var Faderens enbårne, men Han identifiserte seg også i den bestemte pakthistorien som Menneskesønnen. Gud ga også millerittisk adventisme et navn da Han inngikk pakt med adventismens begynnelse.

«På denne tid, når vi er så nær enden, skal vi da i praksis bli så lik verden at mennesker forgjeves kan lete etter Guds navngitte folk? Skal noe menneske selge våre særegne kjennetegn som Guds utvalgte folk for noen fordel verden har å gi? Skal gunsten fra dem som overtrer Guds lov, anses som av stor verdi? Skal de som Herren har kalt sitt folk, anta at det finnes noen makt høyere enn den store JEG ER? Skal vi søke å utslutte de særpregede tros-punktene som har gjort oss til syvendedagsadventister?» Evangelism, 121.

Navnet som ble gitt Syvendedagsadventistene, ble gitt av Herren, og søster White omtaler ofte adventistene som Guds navngitte folk. «Navngitt» betyr å ha fått et navn. De eneste to menighetene som søster White identifiserer som Guds navngitte folk, er det gamle Israel og det

moderne Israel.

Derfor vil jeg, idet vi går videre i vårt studium av Åpenbaringsboken, foreslå at det «nye navn» som åpenbares for filadelfierne, som også fremstilles som de hundre og førtifire tusen, utgjør en stor del av den profetiske hemmelighet som blir åpnet like før nådetiden avsluttes.

Den som seirer, ham vil jeg gjøre til en søyle i min Guds tempel, og han skal aldri mer gå ut; og jeg vil skrive på ham min Guds navn og navnet på min Guds by, det nye Jerusalem, som kommer ned fra himmelen fra min Gud; og jeg vil skrive på ham mitt nye navn. Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene. Åpenbaringen 3:12, 13.

Det siste advarselsbudskapet er budskapet i Jesu Kristi åpenbaring, og det er en åpenbaring av hans karakter.

«De som venter på Brudgommens komme, skal si til folket: 'Se deres Gud.' De siste stråler av nådens lys, det siste nådebudskap som skal gis til verden, er en åpenbaring av Hans kjærlighets karakter. Guds barn skal åpenbare Hans herlighet. I sitt eget liv og sin egen karakter skal de vise hva Guds nåde har gjort for dem.» Ord som lever, 415, 416.

Vi har meget mer å føre inn i protokollen om Jesus som Ordet, men vi vil nå ta for oss ordet «sannhet». Forståelsen av «sannheten» og også ordet «sannhet» og også bokstavene som benyttes til å danne «et sannhetsord», er en forståelse av Kristi karakter.

Pilatus sa då til ham: Er du altså ein konge? Jesus svara: Du seier at eg er ein konge. Til dette er eg fødd, og til dette er eg komen til verda, at eg skal vitna om sanninga. Kvar den som er av sanninga, høyrer røysta mi. Pilatus seier til ham: Kva er sanning? Og då han hadde sagt dette, gjekk han ut att til jødane og seier til dei: Eg finn inga skuld hjå ham. Johannes 18:37, 38.

Det greske ordet som i verset er oversatt med «sannhet», er avledet av et hebraisk ord, som også er en bokstav og til og med et tall. Den første bokstaven i det hebraiske alfabetet er «aleph». Faktisk er de to første bokstavene i det hebraiske alfabetet «aleph» og «beth», og de er svært like de to første bokstavene i gresk, nemlig alfa og beta. Sammen danner de roten til ordet «alfabet». Ordet «alfa» (fra den hebraiske bokstaven aleph) brukes derfor som en bokstav, et ord, et tall og også som ett av Jesu mange navn.

Da Pilatus stilte spørsmålet: «Hva er sannhet?», hadde Jesus allerede sagt ham at grunnen til at Han «kommet inn i verden», og også at grunnen til at Han var «født», var å vitne om «sannheten». Han la til at «hver den som er av sannheten, hører» Hans røst.

Salig er den som leser, og de som hører denne profetis ord og tar vare på det som er skrevet i den; for tiden er nær. Åpenbaringen 1:3.

SANNHET: G225—Fra G227; sannhet: – sann, X sannelig, sannhet, sannferdighet. G227—Fra G1 (som en nektende partikkel) og G2990; sann (som ikke skjuler): – sann, sannelig, sannhet. G1; A. Av hebraisk opprinnelse; den første bokstav i alfabetet: bare billedlig (ut fra dens bruk som talltegn) den første. Alfa.

Jesus sier til ham: Jeg er veien, sannheten og livet; ingen kommer til Faderen uten ved meg.
Johannes 14:6.

Da Jesus sa: «Jeg er ... sannheten», sa Han at Han var en bokstav, et tall og et ord; for bokstaven alfa, ordet alfa og tallet alfa er alle «sannhet». I Daniels bok åpenbarte Kristus seg som den vidunderlige telleren, hvilket er definisjonen av det hebraiske ordet «Palmoni», som i Daniel åtte er oversatt med «den hellige som talte».

Så hørte jeg en hellig tale, og en annen hellig sa til den hellige som talte: Hvor lenge varer synet om det daglige offer og ødeleggelsens overtredelse, så både helligdommen og hæren blir overgitt til å bli trådt under fot? Og han sa til meg: Inntil to tusen og tre hundre dager er gått; da skal helligdommen bli rensset. Daniel 8:13, 14.

Den «visse hellige» i vers tretten er «Palmoni» — den underfulle telleren, eller hemmeligheters teller. Det er i disse to versene profetien om de 2300 år og de to profetiene om 2520 år blir fremsatt. De 2300 år angår «helligdommen», og de to 2520-årsprofetiene angår «hæren», for både helligdommen og hæren skulle bli nedtrådt av Roma. 2520-årsprofetien fremstiller en nedtråkking av Guds helligdom og folk. Tre dyptgripende, sammenvevde tidsbaserte profetier nettopp på det sted i Bibelen hvor Jesus åpenbarer seg selv som den underfulle hemmeligheters teller. Det er ikke bare slik at han valgte disse to versene for å åpenbare seg som tidens mester, men de to versene hvor han åpenbarer seg selv, angir den tid da han ville inngå pakt med det moderne åndelige Israel, og disse to versene er også grunnlaget og den sentrale søyle i adventismen.

«Det skriftsted som mer enn alle andre hadde vært både grunnvollen og den sentrale søyle for adventtroen, var erklæringen: 'Inntil to tusen tre hundre kvelder og morgener; så skal helligdommen bli rensset.' [Daniel 8:14.]» The Great Controversy, 409.

Ved endens tid i 1798 ble Daniels bok avforseglet, og den første engels budskap kom inn i historien og markerte den økningen i profetisk kunnskap som fant sted på den millerittiske bevegelsens tid, som var begynnelsen på syvendedagsadventismen. Da Daniels bok ble avforseglet for millerittene, ble et budskap fra Palmoni — et tidsbudskap — forstått. Guds Ord slår aldri feil, og det identifiserer alltid enden med begynnelsen. Derfor vil det ved adventismens ende helt sikkert komme en åpenbaring av Hans karakter, slik det gjorde i den millerittiske historien. Dette faktum er basert på adventismens begynnelse og avslutning, men det er også basert på det uttalte forholdet mellom Daniels bok og Johannes' åpenbaring. Daniel og Johannes' åpenbaring representerer én bok, og i denne fremstillingen er de to vitner, der den første er Daniel og den siste er Johannes' åpenbaring.

«Daniels bok og Johannes' åpenbaring er ett. Den ene er en profeti, den andre en åpenbaring; den ene en bok beseglet, den andre en bok åpnet.» Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, 972.

Daniel og Åpenbaringen er to bøker som er én bok, på samme måte som Bibelen er én bok delt i Det gamle og Det nye, eller begynnelse og ende. I Åpenbaringen elleve er de to vitnene som fremstilles som Moses og Elia, Det gamle og Det nye testamentet.

«Om de to vitnene erklærer profeten videre: «Disse er de to oliventrær og de to lysestaker som står for jordens Gud.» «Ditt ord,» sier salmisten, «er en lykt for min fot og et lys på min sti.» Åpenbaringen 11,4; Salme 119,105. De to vitnene representerer Skriftene i Det gamle og Det nye testamente.» The Great Controversy, 267.

Daniel og Johannes er to vitner som begge ble forfulgt, begge ført i fangenskap, begge gitt den samme linjen av profetisk historie å nedtegne, begge som representerer de hundre og førtifire tusen, begge som levde i kjølvannet av Jerusalems ødeleggelse, begge symboler på død og oppstandelse (Johannes fra den kokende oljen og Daniel fra løvehulen).

Daniel identifiserer en særskilt åpenbaring av Kristi karakter, og han gjør det i de to versene som Inspirasjonen kaller Syvendedags Adventistkirkens «sentrale søyle og grunnvoll». Disse to versene var «hjørnesteinen», den siste steinen som ble lagt i grunnvollene som var representert ved William Millers gjerning. Hjørnesteinen brakte med seg forståelsen av den himmelske helligdom, Guds lov, sabbaten, den undersøkende dom og de tre englene i Åpenbaringen fjorten. Daniel er begynnelsen på boken, Johannes er slutten.

Johannes' skrifter vil identifisere en åpenbaring av Kristi karakter ved adventismens ende. Ved begynnelsen av det moderne Israel åpenbarte Han Seg som den Underfulle Tallsetter, Skaperen av alt som har med matematikk å gjøre, og ved slutten av det moderne Israel åpenbarer Han Seg som den underfulle språkkyndige. Han er Skaperen av alt som er involvert i språk, enten det gjelder språkets struktur, de grammatiske reglene, ordene og til og med alfabetets bokstaver. Han skapte kommunikasjonen som formidles ved ord, styrt av grammatiske regler, enten skriftlig eller muntlig, nedskrevet med et alfabet som var etter Hans utforming, og utover alt dette — Han er Ordet. Ved dette Ordet forvandler Han blinde, uforberedte laodikeere til helliggjorte filadelfiere.

Hellige dem i din sannhet; ditt ord er sannhet. Johannes 17:17.

Ordet som er oversatt med «hellige», betyr å gjøre hellig. De hundre og førtifire tusen vil være hellige, og de vil ha oppnådd denne karaktertilstanden ved «sannheten», eller man kunne si ved hans «ord», for Jesus er Ordet, og Han er sannheten.

I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Han var i begynnelsen hos Gud. Alle ting er blitt til ved ham; og uten ham er ikke noe blitt til av alt som er blitt til. Johannes 1:1–3.

Legg merke til at dette er det første Johannes skriver i sitt evangelium. Det svarer selvsagt til det første som er skrevet i Første Mosebok. Dette føyer seg til vitnesbyrdet ved å identifisere klarere det som er uttalt i Første Mosebok 1.

I begynnelsen skapte Gud himmelen og jorden. 1. Mosebok 1:1.

Ordet som er oversatt med «Gud» i vers én, er i flertall, og viser dermed allerede fra selve «begynnelsen» at Gud er mer enn én. «I begynnelsen» i Johannesevangeliet var Ordet hos Gud, og Ordet var Gud. Og Ordet var Skaperen.

Jesus er Ordet, og Han frembrakte Bibelen ved å forene guddommelighet med menneskelighet—guddommeligheten representert ved Den Hellige Ånd og menneskeligheten i personene til dem som skrev ordene i de bøkene som skulle sendes til menighetene. Slik er Bibelen en forening av menneskelighet og guddommelighet, slik Jesus er det. Bibelen er, til tross for medvirkningen fra falne, kjødelige mennesker, hellig, og da var også mennene som nedtegnet den, hellige.

Vi har også det profetiske ord, som står desto fastere, og dere gjør vel i å akte på det som på et lys som skinner på et mørkt sted, inntil dagen gryr og morgenstjernen går opp i deres hjerter. For dette skal dere først vite, at intet profetord i Skriften er gitt til egen tydning. For aldri er noe profetord fremkommet ved et menneskes vilje, men hellige Guds menn talte drevet av Den Hellige Ånd. 2 Peter 1:19–21.

Selv om profetene var hellige menn, var de likevel falne mennesker, for alle har syndet og står uten ære for Gud. Ikke desto mindre er Bibelen en forening av guddommelighet og menneskelighet, og den er hellig, for Guds Ord kom for å demonstrere i sitt liv og i sitt skrevne Ord at menneskelighet forenet med guddommelighet ikke synder. Det som er sant om Bibelen, er sant om Kristus, for Han er Bibelen.

Jesus tok på seg syndig kjød og syndet aldri, og gav således det eksempel at menneskelighet forenet med guddommelighet ikke synder.

«Fortellingen om Betlehem er et uutømmelig emne. I den er skjult 'dybden av Guds rikdom og visdom og kunnskap.' Romerne 11:33. Vi undres over Frelserens offer idet han byttet himmelens trone mot krybben, og fellesskapet med tilbedende engler mot dyrene i stallen. Menneskelig stolthet og selvtilstrekkelighet blir irttesatt i hans nærvær. Likevel var dette bare begynnelsen på hans underfulle nedverdiggelse. Det ville ha vært en nesten uendelig ydmykelse for Guds Sønn å ta på seg menneskets natur, selv da Adam sto i sin uskyld i Eden. Men Jesus tok imot menneskeligheten da slekten var blitt svekket av fire tusen år med synd. Som hvert barn av Adam tok han imot følgene av den store arvelighetens lovs virke. Hva disse følgene var, blir vist i historien om hans jordiske forfedre. Han kom med en slik arvelighet for å dele våre sorger og fristelser og for å gi oss eksemplet på et syndfritt liv.» Slektenes håp, 48.

Jesus er Ordet, og både Jesus og Bibelen er en forening av menneskelighet og guddommelighet. Da Jesus frembrakte Bibelen gjennom århundrene, la han regler ned i Bibelen for at de som vil høre, skal høre. Reglene som styrer Bibelen, er også egenskaper ved hans karakter.

«I Åpenbaringen møtes og avsluttes alle Bibelens bøker. Her er fullendelsen av Daniels bok.» The Acts of the Apostles, 585.

Ordet «komplement» betyr å føre til fullkommenhet. Daniels vitnesbyrd ender i Åpenbaringen, slik at Daniels vitnesbyrd er begynnelsen og Åpenbaringen enden. Begynnelsen av Åpenbaringen gjentas ved slutten av Åpenbaringen, og i det første verset i Daniels bok, kapittel én, er det krig mellom bokstavelig Israel og bokstavelig Babylon, hvor Babylon seirer; men ved avslutningen av prøvetidens historie i Daniel 11:45, 12:1 er det åndelige Babylon i krig med åndelige Israel, og til slutt taper Babylon og Israel seirer. Slik som med Johannes i Åpenbaringen stemmer begynnelsen

av Daniels vitnesbyrd overens med slutten av hans vitnesbyrd. Så, hva er sannhet?

Lære er et ord som betegner det en gruppe troende forstår som rett. Dets hensikt eller bruk er ikke begrenset til Bibelen eller kristendommen. Innenfor den såkalte kristendom finnes det sannsynligvis flere falske «læresetninger» enn sanne, for det åndelige Babylon, pavedømmet, er et bur for hver uren og hatefull fugl, og disse fuglene representerer det onde, som opprettholdes og tildekkes av kirker gjennom falske læresetninger, slik som at loven er blitt avskaffet. Men det finnes sann lære.

Bereernes sinn var ikke innsnevret av fordommer. De var villige til å undersøke sannheten i de læresetninger som ble forkynt av apostlene. De gransket Bibelen, ikke av nysgjerrighet, men for at de kunne lære hva som var skrevet om den lovede Messias. Daglig ransaket de de inspirerte skrifter, og idet de sammenlignet skrift med skrift, var himmelske engler ved deres side, opplyste deres sinn og gjorde inntrykk på deres hjerter.

«Hvor enn evangeliets sannheter forkynnes, blir de som oppriktig ønsker å gjøre det rette, ledet til en flittig gransking av Skriftene. Dersom de som de prøvende sannheter blir forkynt for, i avslutningsscenene av denne jords historie, ville følge berørnes eksempel, daglig granske Skriftene og sammenligne de budskap som bringes dem, med Guds ord, ville det i dag være et stort antall som er tro mot forskriftene i Guds lov, der det nå forholdsvis er få. Men når upopulære bibelske sannheter blir fremstilt, nekter mange å foreta denne undersøkelsen. Selv om de ikke er i stand til å gjendrive Skriftens klare lære, viser de likevel den største motvilje mot å undersøke de beviser som legges frem. Noen antar at selv om disse læresetningene virkelig er sanne, betyr det lite om de tar imot det nye lys eller ikke, og de holder fast ved behagelige fabler som fienden bruker til å føre sjeler vill. Slik blir deres sinn forblindet av villfarelse, og de blir skilt fra himmelen.»

«Alle vil bli dømt etter det lys som er blitt gitt. Herren sender ut sine sendebud med et budskap om frelse, og dem som hører, vil Han holde ansvarlige for den måten de forholder seg til Hans tjeneres ord på. De som oppriktig søker sannheten, vil foreta en grundig undersøkelse, i lys av Guds ord, av de læresetninger som blir lagt fram for dem.» Apostlenes gjerninger, 231, 232.

Det finnes «læresetninger» som er «evangeliets sannheter», og de må granskes. Noen av dem, (om ikke alle), er «prøvende sannheter». Sabbaten er en lettfattelig prøvende sannhet. Det finnes sanne og falske læresetninger. Noen av de sanne læresetningene utgjør en prøve for dem som hører dem. Det finnes også en type sannhet som er bestemt for en viss tidsperiode. Disse sannhetene kalles «nærværende sannhet».

«Det finnes mange dyrebare sannheter i Guds Ord, men det er «nåtidens sannhet» hjorden trenger nå. Jeg har sett faren ved at budbærerne vender seg bort fra de viktige punktene i nåtidens sannhet for å dvele ved emner som ikke er egnet til å forene hjorden og hellige sjelen. Her vil Satan benytte enhver mulig fordel for å skade saken.

«Men slike emner som helligdommen, i forbindelse med de 2300 dagene, Guds bud og Jesu tro, er fullkomment skikket til å forklare den tidligere adventbevegelsen og vise hva vår nåværende stilling er, stadfeste troen hos dem som tviler, og gi visshet om den herlige fremtid.

Disse har jeg ofte sett var de viktigste emnene som budbærerene burde dvele ved.» Early Writings, 63.

Adventister anvender ofte dette avsnittet for å unngå det som faktisk står der. De hevder at alt som bør fremheves i våre budskap om «nærværende sannhet», er helligdommen, de 2300 dager, budene og Jesu tro. De fremsetter denne påstanden for å unngå det som blir identifisert vedrørende disse fire emnene.

Hensikten med disse fire store sannhetene er at de er «fullkomment beregnet til å forklare den tidligere adventbevegelsen og vise hva vår nåværende stilling er, grunnfeste troen hos den tvilende og gi visshet om den herlige fremtid». Disse fire læresetningene om nærværende sannhet er gitt for å vise at begynnelsen av adventismen (den tidligere adventbevegelsen) illustrerer enden av adventismen (vår nåværende stilling). Disse fire grunnleggende læresetningene er «fullkomment beregnet» til å forklare prinsippet om at enden illustreres ved begynnelsen. Ifølge dette inspirerte utsagnet er dette den «nærværende sannhet» som «hjorden trenger nå».

Det gamle Israel er begynnelsen på Israel, og det moderne Israel er enden. Det gamle, bokstavelige Israel var et forbilde på Syvendedags Adventist-folket fra endetidens begynnelse i 1798 og fram til søndagsloven. Før Kristi første komme var «nærværende sannhet» usett av jødene, for de var blinde (laodikeiske) på grunn av sin avhengighet av skikker og tradisjoner.

«Vi ønsker å forstå den tid vi lever i. Vi forstår den ikke engang halvt. Vi tar den ikke engang halvt inn over oss. Mitt hjerte skjelver i meg når jeg tenker på hvilken fiende vi har å møte, og hvor dårlig forberedt vi er til å møte ham. Israels barns prøvelser og deres holdning like før Kristi første komme er blitt framstilt for meg igjen og igjen for å belyse Guds folks stilling i deres erfaring før Kristi annet komme—hvordan fienden søkte enhver anledning til å få herredømme over jødene sinn, og hvordan han i dag søker å forblinde Guds tjeneres sinn, så de ikke skal være i stand til å skjelne den dyrebare sannhet.» Selected Messages, bok 2, 406.

Ifølge vår neste referanse hadde jødene mistet av syne «Guds opprinnelige sannhet», og den opprinnelige sannheten for jødene var historien om utfrielsen fra Egypt. Historien om denne utfrielsen var deres opprinnelige sannhet; det var den sannheten de var pålagt å lære sine barn gjennom slektene. De sviktet, slik adventismen har gjort. For å framstille sannheten for de blindede jødene satte Jesus sannheten inn i en ramme.

«På Frelserens tid hadde jødene i en slik grad dekket sannhetens dyrebare juveler til med tradisjonens og fablenes skrap, at det var umulig å skjelne det sanne fra det falske. Frelseren kom for å rydde bort overtroens og langvarig pleiede villfarelsers skrap og sette Guds ords juveler inn i sannhetens rammeverk. Hva ville Frelseren gjøre dersom han nå skulle komme til oss slik han kom til jødene? Han ville måtte utføre et lignende arbeid med å rydde bort tradisjonens og seremonienes skrap. Jødene ble sterkt urolige da han gjorde dette arbeidet. De hadde mistet den opprinnelige sannheten fra Gud av syne, men Kristus førte den igjen fram for synet. Det er vårt arbeid å frigjøre Guds dyrebare sannheter fra overtro og villfarelse.»

«Herlige sannheter er blitt begravet ute av syne og er blitt gjort glansløse og lite tiltrekkende ved villfarelse og overtro. Jesus åpenbarer Guds lys og fører sannhetens skjønne glans frem i

all dens guddommelige herlighet. De oppriktiges sinn fylles med beundring. Deres hjerter dras i hellige hengivenheter mot ham som førte sannhetens juveler frem og fremstilte dem for deres forståelse.»

«Jødene forstod en del av sannheten og lærte bort en del av Guds ord; men de fattet ikke den vidtrekkende karakteren av Guds lov. Kristus ryddet bort tradisjonens skrap og åpenbarte den virkelige kjernen og hjertet i Guds hensikter. Da han gjorde dette, ble de opprørt uten all kontroll. De spredte falske rykter fra by til by om at Kristus ødela Guds verk. Men mens Jesus avskaffet de gamle formene, gjeninnsatte han de gamle sannhetene og plasserte dem i sannhetens rammeverk. Han avstemte og sammenføyde dem, og gjorde dem til et fullstendig og symmetrisk sannhetssystem. Dette var det verk vår Frelser gjorde; og hva skal vi nå gjøre? Skal vi ikke arbeide i harmoni med Kristus? Skal vi la oss styre av rykter? Skal vi la våre egne forestillinger skjule Guds lys for oss? Vi skal lese oppmerksomt, høre med forståelse og også lære andre de ting vi har lært. Vi må stadig hungre etter livets brød, stadig søke det levende vann og Libanons snø, så vi kan være i stand til å lede folket til de levende, svalende vannene fra sannhetens kilde.» Review and Herald, 4. juni 1889.

Ved sitt første komme «gjenopprettet Jesus de gamle sannhetene og satte dem inn i sannhetens rammeverk. Han tilpasset dem til hverandre og føyde dem sammen, og gjorde dem til et fullstendig og symmetrisk sannhetssystem.» Jesus brukte historien ved begynnelsen av det gamle Israel for å gjenopprette de gamle sannhetene, og Han gjorde dette ved å tilpasse disse sannhetene (etter emne) og føye dem sammen (i parallell, linje på linje). Han gjorde dette for å frigjøre jødene fra de skikker og tradisjoner som hadde blindet dem. Denne historien var avslutningshistorien for det bokstavelige Israel.

Adventismen gjentar historien om det gamle Israels avslutning, og den rammen som sannheten må settes inn i for å fjerne den laodikeiske blindheten som skyldes tradisjon og skikk, fullbyrdes nå, slik det skjedde da Kristus samhandlet med jødene. De «gamle sannheter» skal settes inn i sannhetens «rammeverk» for å føre profetiske linjer sammen med andre profetiske linjer, «linje på linje» i parallell, med det formål om mulig å frigjøre en laodikeer fra hans blindhet. Kristus er vårt eksempel i alle ting.

Det finnes sannheter i Bibelen som er identifisert som lære, og «det finnes mange vidunderlige sannheter», men det finnes også «nærværende sannhet», som er «en prøve for folket i» den «generasjon» som lever når sannheten blir åpenbart. Profetisk skjer dette i adventismens fjerde generasjon, og den «nærværende sannhet» «som er en prøve for denne generasjon» var ikke en prøve for adventismens tidligere generasjoner.

«I Skriftene finnes det enkelte ting som er vanskelige å forstå, og som, etter Peters ord, de ulærde og ustadige forvrenger til sin egen undergang. Vi kan i dette liv kanskje ikke være i stand til å forklare meningen med hvert skriftsted; men det finnes ingen vesentlige punkter av praktisk sannhet som vil være innhyllet i mysterium. Når tiden kommer, i Guds forsyn, da verden skal prøves på sannheten for den tid, vil sinn bli beveget av Hans Ånd til å granske Skriftene, ja, med faste og bønn, inntil ledd etter ledd blir utforsket og sammenføyde i en fullkommen kjede. Hvert forhold som direkte angår sjelenes frelse, vil bli gjort så klart at ingen

behøver å fare vill eller vandre i mørke.»

«Etter hvert som vi har fulgt profetiens kjede, er den åpenbarte sannhet for vår tid blitt klart sett og forklart. Vi er ansvarlige for de privilegier vi nyter, og for det lys som skinner over vår sti. De som levde i tidligere slektsledd, var ansvarlige for det lys som det ble tillatt å skinne over dem. Deres sinn ble beskjeftiget med ulike punkter i Skriften som satte dem på prøve. Men de forstod ikke de sannheter som vi gjør. De var ikke ansvarlige for det lys som de ikke hadde. De hadde Bibelen, slik som vi har; men tiden for åpenbaringen av særlig sannhet i forbindelse med avslutningsscenene i denne jordens historie er under de siste slektsledd som skal leve på jorden.»

«Særlige sannheter er blitt tilpasset de forhold som har preget slektene slik de har eksistert. Den nærværende sannhet, som er en prøve for menneskene i denne slekt, var ikke en prøve for menneskene i slekter langt tilbake. Hvis det lys som nå skinner over oss med hensyn til sabbaten i det fjerde bud, hadde vært gitt til slektene i fortiden, ville Gud ha holdt dem ansvarlige for det lyset.» Testimonies, bind to, 692, 693.

For dem som måtte ønske å benekte at det finnes fire generasjoner i adventismens historie, vil jeg henvise dere til Habakkuks tavler. En svært enkel måte å forstå dette faktum på er at navnet Laodikea betyr et folk dømt. Begynnelsen av adventismen kunngjorde dommens åpning, og slutten av adventismen kunngjør dommens avslutning. Dommens avslutning finner sted i den tredje og fjerde generasjon.

Du skal ikke gjøre deg noe utskåret bilde eller noen lignelse av noe som er i himmelen der oppe, eller på jorden her nede, eller i vannet under jorden. Du skal ikke bøye deg ned for dem og ikke tjene dem; for jeg, Herren din Gud, er en nidkjær Gud, som hjemsøker fedrenes misgjerning på barna inntil tredje og fjerde ledd av dem som hater meg, men som viser miskunn mot tusener av dem som elsker meg og holder mine bud. 2 Mosebok 20:4–6.

Ved dommens avslutning vil den siste generasjon av laodikeisk (et folk dømt) adventisme bli dømt og spydd ut av Herrens munn, slik det gamle Israel ble det ved Jerusalems ødeleggelse. Bibelske læresetninger er sannheter, og det finnes også prøvende sannheter, og dernest finnes det nærværende sannhet. Nærværende sannhet er alltid en prøvende sannhet, men den identifiserer en prøvende sannhet som er særlig utformet for den generasjon som lever nå. Saken er imidlertid snarere den at enhver sannhet fra Guds ord som vi velger å forkaste, nettopp er blitt en prøvende sannhet som vi nettopp har strøket på.

Jesus er Guds ord, og han er sannheten. Han opplyste Pilatus om at grunnen til at han «kom» «inn i verden», var for å «vitne om sannheten», og at enhver som hørte hans røst, «er av sannheten». Ordet «sannhet» som Pilatus og Jesus talte om, kommer fra et hebraisk ord som oversettes med «sannhet» og finnes hundre og tjuesju ganger i Det gamle testamente. Dette hebraiske ordet (H571) oversettes med ulike engelske ord, men i Det gamle testamente er det oversatt nittito ganger som «truth». Det er et av de ordene som er dyptgripende kraftfullt, på mange plan.

Ordet som er oversatt med «sannhet» i Det gamle testamentet, består av tre hebraiske bokstaver, og i hebraisk har bokstavene sine egne betydninger, slik at ordet som dannes av bokstavene, forener

de samlede betydningene av hver bokstav for å frembringe ordets fullstendige mening. Ordet «sannhet» er sammensatt av tre hebraiske bokstaver: den første bokstaven i det hebraiske alfabetet, en bokstav i midten og den siste bokstaven i det hebraiske alfabetet. «Sannhet» i Det gamle testamentet er representert ved alfabetets første og siste bokstav, med en bokstav i midten!

Dette er definisjonen av den bibelske «loven om første omtale». Første gang et emne blir presentert, er den mest betydningsfulle henvisningen for ordet, som er et frø, og det inneholder alt det DNA som er nødvendig for å frembringe hele fortellingen. Den nest viktigste henvisningen i «loven om første omtale» er den siste henvisningen, for det er der alle fortellingene som oppstår mellom begynnelsen og avslutningen, blir bundet sammen. «I Åpenbaringen møtes og ender alle Bibelens bøker», og Åpenbaringen er Bibelens siste bok.

Det hebraiske ordet for «sannhet» som vi betrakter, begynner med bokstaven «Aleph», den trettende bokstaven er «Mem», og den tjueandre og siste bokstaven er «Tav». Selvfølgelig finnes det ulike nyanser i definisjonene av disse bokstavene, avhengig av hvilken språkforsker man henvender seg til for definisjonen, men de generelle definisjonene er svært opplysende.

א (Aleph): Den første bokstaven i det hebraiske alfabetet, og den forbindes ofte med enheten, og representerer det guddommelige og det evige, idet den symboliserer forbindelsen mellom Gud og skaperverket.

מ (Mem): Den trettende bokstaven i det hebraiske alfabetet og forbindes ofte med vann.

ת (Tav): Den siste bokstaven i det hebraiske alfabetet, og den bærer betydningen av «merke» eller «tegn». Den forbindes ofte med begrepet fullendelse eller skapelsens «segl». I gammelhebraisk hadde bokstaven Tav form som et kors.

Det hebraiske ordet som er oversatt med «sannhet», og som vi her betrakter, består av tre bokstaver, som sammen representerer det evige evangelium. Hva? Dette er lett å gjenkjenne dersom du forstår at de tre englers budskap er det evige evangelium. Det er gjenkjennelig fordi betydningene av disse tre bokstavene representerer de tre englers budskap.

Den første engelen i Åpenbaringen fjorten identifiserer det evige evangelium og sier deretter til hele verden at den skal «frykte Gud» og ære ham ved å tilbe Skaperen. Definisjonen av (Aleph), den første av disse tre bokstavene, er «den guddommelige, evige Gud, og, som menneskehetens Skaper, den Gud som mennesker ærbødig bør frykte og tilbe».

Alef representerer den første engels budskap.

Den andre engelens budskap kaller mennesker ut av Babylon, markerer når Den Hellige Ånd utøses, og identifiserer Babylons opprør. Definisjonen av (Mem) er forbundet med vann, (symbol på Åndens utgytelse) og det er alfabetets trettende bokstav; tallet tretten er et symbol på opprør og identifiserer således Babylon. Mem representerer den andre engelens budskap.

Den tredje engelen advarer menneskene mot å ta imot dyrets merke, identifiserer to klasser av tilbedere og Guds vrede. Definisjonen av (Tav) er at det representerer et «merke», (dyrets merke); det representerer skapelsens segl (Guds segl). Selve bokstaven har form som korset. Tav

representerer den tredje engelens budskap.

«Hva er den levende Guds segl, som settes i pannen på Hans folk? Det er et merke som engler, men ikke menneskelige øyne, kan lese; for den ødeleggende engelen må se dette forløsningens merke. Det innsiktsfulle sinn har sett tegnet på Golgatas kors hos Herrens adopterte sønner og døtre. Synden, overtredelsen av Guds lov, er tatt bort. De har på seg bryllupskledningen og er lydige og trofaste mot alle Guds bud.

«Herren vil ikke unnskyldte dem som kjenner sannheten dersom de ikke i ord og gjerning adlyder Hans bud.» Maranatha, 243.

Det hebraiske ordet som oversettes med «sannhet», består av tre bokstaver som hver har sine egne definisjoner. Disse tre definisjonene er også definisjonene av de tre englebudskapene. De er også definisjonene av den første engels budskap, for den første engels budskap var budskapet ved adventismens begynnelse, og den tredje engels budskap er budskapet ved adventismens avslutning. Fordi Jesus illustrerer enden med begynnelsen, rommer den første engelen alle de profetiske veimerkene for den tredje engels budskap. Slik blir definisjonen av de tre hebraiske bokstavene symboler ikke bare på den tredje engels budskap, men også symboler på den første engels budskap.

Johannes ble i Åpenbaringen befalt å skrive ned de ting som da var, og ved å gjøre dette ville han samtidig skrive ned de ting som skulle komme i fremtiden. Han nedtegnet begynnelsen for å belyse enden. I utvetydige ordelag er syvendedagsadventistene blitt pålagt å studere og forkynne millerittenes budskap, som er den første engels budskap. Når vi studerer og forkynner disse sannhetene og denne historien, skal vi forkynne den tredje engels budskap og gjenta den første engels historie.

«Gud gir oss ikke et nytt budskap. Vi skal forkynne det budskap som i 1843 og 1844 førte oss ut fra de andre kirkene.» Review and Herald, 19. januar 1905.

«Alle budskapene som ble gitt fra 1840–1844, skal nå gjøres virkningsfulle, for det er mange mennesker som har mistet sin orientering. Budskapene skal gå til alle menighetene.» Manuscript Releases, bind 21, 437.

«Sannhetene som vi tok imot i 1841, '42, '43 og '44, skal nå studeres og forkynnes.» Manuscript Releases, bind 15, 371.

«Advarselen er kommet: Intet må få lov til å komme inn som vil forstyrre troens grunnvoll, den som vi har bygget på helt siden budskapet kom i 1842, 1843 og 1844. Jeg var i dette budskapet, og helt siden den tid har jeg stått fram for verden, tro mot det lys som Gud har gitt oss. Vi har ikke til hensikt å ta føttene bort fra den plattformen de ble satt på, idet vi dag etter dag søkte Herren med alvorlig bønn og søkte etter lys. Tror dere at jeg kunne oppgi det lys som Gud har gitt meg? Det skal være som Evighetens klippe. Det har ledet meg helt siden det ble gitt.» Review and Herald, 14. april 1903.

Budskapet fra den første engelen og den historien hvor dette budskapet ble framført, går parallelt med og illustrerer vår nåværende historie—med visse profetiske forbehold. Begge disse historiene er også representert ved de tre bokstavene som den guddommelige lingvist benyttet for å danne

ordet «sannhet». Og dette ordet «sannhet» representerer det evige evangelium.

Historien om millerittene ved adventismens begynnelse representerer den første engelen, og historien ved adventismens avslutning, som representeres av den tredje engelen, er parallelle historier, men de inneholder noen forskjeller.

Den første engelen kunngjør åpningen av dommen, og den tredje engelen kunngjør avslutningen av dommen. Den profetiske strukturen som adventismens historie utfoldet seg på grunnlag av, er identisk både i dens begynneshistorie og i dens avslutning. Det kan påvises at hver av endene følger de tre trinnene til de tre englene etter hvert som de trer frem i historien. Og disse tre englene er også disse tre bokstavene. Derfor er den profetiske begivenhetsrekken ved begge ender av adventismen basert på de tre trinnene til de tre englene, som er veimerker som også representeres ved disse tre hebraiske bokstavene som danner ordet «sannhet».

Alfa er adventismens begynnelse, Omega adventismens ende, og bokstaven i midten, som er den trettende bokstaven, identifiserer således adventismens opprør fra dens begynnelse til dens ende.

Vi blir undervist om hvor Guds vei er:

Din vei, Gud, er i helligdommen; hvem er en så stor Gud som vår Gud? Salmene 77:13.

I helligdommen finner vi at Guds vei er de samme tre trinn som de tre englebudskapene. I forgården leder gudsfrykt en til å bære fram et offer og sikre rettferdiggjørelse. I det hellige er helliggjørelsen framstilt ved bønnelivet, symbolisert ved røkelsesalteret, studielivet, symbolisert ved skuebrødsbordet, og tjenestelivet, symbolisert ved lysestakene. Det aller helligste representerer dommen. Når vi eier gudsfrykten slik den er framstilt i den første engels budskap, søker vi rettferdiggjørelse ved korsets fot, i forgården. Når vi er rettferdiggjort (gjort rettferdige), vandrer vi i den helliggjorte livets nyhet (vekst i hellighet), slik det er framstilt ved det hellige. Det hellige representerer en kristens gjerning, slik den ble utført av millerittene under den andre engels budskap ledsaget av midnattsropet. Rettferdiggjort og helliggjort er vi forberedt for dommen, representert ved det aller helligste. Tre helligdomstrinn, som blant annet representerer tre teologiske termer — rettferdiggjørelse, helliggjørelse og herliggjørelse — og som også representerer de tre englebudskapene, og naturligvis også representerer den første engels budskap og naturligvis også representerer de tre bokstavene som brukes for å danne ordet «sannhet».

I forgården til helligdommen finner vi også alle tre trinnene. Det første trinnet inn i helligdommen må illustrere helligdommens siste trinn, slik den første engelen svarer til den tredje engelen. Det første trinnet i forgården er slaktingen av offeret, som representerer rettferdiggjørelse. Det andre trinnet er vaskefatet, hvor fett (synden) fjernes og offeret renses før de siste trinnene. Vannet i vaskefatet er et kjennetegn ved det andre trinnet. Det tredje trinnet er selve brennofferet, som var et forbilde på Kristus på korset, hvor dommen ble fullbyrdet. De samme tre trinnene finnes i helligdommens første trinn, slik de samme tre trinnene finnes i den første engels budskap. Prinsippet om alfa og omega finnes i helligdommen, slik det finnes i de tre englers budskap, slik det finnes i bokstavene som danner ordet «sannhet».

Profetien om de 2300 år har den samme struktur. Profetien begynte med tre dekreter og endte ved fremkomsten av den tredje engels budskap den 22. oktober 1844. Profetien fremstiller fem profetiske linjer, og historien ved begynnelsen av profetien om de 2300 år representerer avslutningshistorien for hver av disse fem profetiene. Begynnelsen og avslutningen av den fullstendige profetien om de 2300 år har tre dekreter, og den ender med tre budskap.

Begynnelsen av profetien i 457 f.Kr. fant sted i trengselstider og gav jødene anledning til å vende tilbake og gjenoppbygge tempelet og byen. I samsvar med forutsigelsen ble arbeidet som ble påbegynt i 457 f.Kr., fullført 49 år senere i trengselstider. Begynnelsen av de 49 årene illustrerer slutten av de 49 årene.

457 f.Kr. markerer begynnelsen på den profetien som identifiserer Kristi salvelse ved Hans dåp. Hans salvelse markerte begynnelsen på Hans verk med å samle et folk som skulle være borgere av det nye, ikke det gamle, Jerusalem, slik oldtidens Israel ble samlet for å gjenoppbygge det bokstavelige Jerusalem i 457 f.Kr.

457 f.Kr. markerer også begynnelsen på profetien som angir når Kristus skulle bli korsfestet. Søster White stiller korsets historie på linje med den store skuffelsen 22. oktober 1844, og hun stiller også historien om overgangen gjennom Rødehavet på linje med den store skuffelsen. I 457 f.Kr. var det en skuffelse som var et forbilde på hebreernes skuffelse ved Rødehavet, den store skuffelsen for adventistene, disiplenes skuffelse ved korset og Esras skuffelse i 457 f.Kr.

«Esra hadde forventet at et stort antall ville vende tilbake til Jerusalem, men tallet på dem som svarte på kallet, var skuffende lite. Mange som hadde skaffet seg hus og eiendommer, hadde ikke noe ønske om å ofre disse eiendelene. De elsket bekvemmelighet og komfort og var fullt ut tilfreds med å bli værende. Deres eksempel viste seg å være en hindring for andre som ellers kunne ha valgt å slutte seg til dem som gikk fremad i tro.» Prophets and Kings, 612.

457 f.Kr. markerer også begynnelsen på profetien som angir når det gamle Israel skulle bli skilt fra Gud og evangeliet bli brakt til hedningene, og markerer slutten på en særlig prøvetid på 490 år spesielt for det gamle Israel. 457 f.Kr. markerer derfor begynnelsen på deres prøvetid, og 34 e.Kr. markerer slutten på deres prøvetid, som et forbilde på at adventismens prøvetid begynte i 1844 og ender ved søndagsloven.

Det finnes noen få andre interne tidsprofetier i profetien om de 2300 årene, men de bærer alle Alfes og Omegas signatur. Deres begynnelser illustrerer deres avslutninger.

Det er viktig å merke seg at det gamle Israel ble gjort til forvaltere av Guds lov, og at det moderne Israel ble gjort ikke bare til forvaltere av Hans lov, men også til forvaltere av Hans profetier. Da Herren inngikk pakt med det gamle Israel, gjorde Han dem til forvaltere av De ti bud, slik de var skrevet på to steintavler. Da Han inngikk pakt med det moderne Israel i millerittbevegelsens historie, gjorde Han dem til forvaltere av Hans profetiske ord, slik det er fremstilt på Habakkuks to tavler, representert ved pionerkartene fra 1843 og 1850. Begynnelsen til det gamle Israel illustrerer begynnelsen til det moderne Israel.

Herren kalte ut sitt folk Israel og skilte dem ut fra verden, for at Han kunne betro dem et hellig ansvar. Han gjorde dem til forvaltere av sin lov; og det var Hans hensikt ved dem å bevare kunnskapen om seg selv blant menneskene. Gjennom dem skulle himmelens lys skinne ut til jordens mørke steder, og en røst skulle høres som kalte alle folk til å vende om fra sitt avguderi og tjene den levende og sanne Gud.

«Dersom hebreerne hadde vært tro mot det ansvar som var betrodd dem, ville de ha vært en makt i verden. Gud ville ha vært deres vern, og han ville ha opphøyet dem over alle andre nasjoner. Hans makt og sannhet ville ha blitt åpenbart gjennom dem, og de ville ha stått frem under hans vise og hellige styre som et eksempel på hans regjerings overlegenhet over enhver form for avgudsdyrkelse. Men de holdt ikke sin pakt med Gud. De fulgte de avgudsdyrkende skikkene hos andre nasjoner; og i stedet for å gjøre sin Skapers navn til en pris på jorden, brakte de det i forakt.»

«Likevel må Guds hensikt fullbyrdes. Kunnskapen om hans vilje må gis til verden. Gud lot undertrykkelsens hånd komme over sitt folk og spredte dem som fanger blant folkeslagene. I trengselen angret mange av dem sine overtredelser og søkte Herren. Slik, spredt utover blant hedningenes land, utbredte de kunnskapen om den sanne Gud.»

«I denne tid har Gud kalt sin menighet, slik Han kalte det gamle Israel, til å stå som et lys på jorden. Ved sannhetens mektige kløyver — den første, den annen og den tredje engels budskap — har Han skilt ut et folk fra kirkene og fra verden for å føre dem inn i en hellig nærhet til Seg selv. Han har gjort dem til forvaltere av sin lov og har betrodd dem de store profetiske sannheter for denne tid. Likesom de hellige ord som ble betrodd det gamle Israel, er dette en hellig skatt som skal meddeles verden.»

«Profetien erklærer at den første engelen ville framføre sitt budskap til ‘hver nasjon og stamme og tungemål og folk’. Advarselen fra den tredje engelen, som utgjør en del av det samme trefoldige budskapet, og som er budskapet for denne tid, vil bli ikke mindre vidt utbredt. Banneret som bærer innskriften: ‘Guds bud og Jesu tro’, skal heves høyt. Kraften i det første og det andre budskapet skal forsterkes i det tredje. I profetien blir det framstilt som forkynt med høy røst av en engel som flyr midt under himmelen, og det vil kreve verdens oppmerksomhet.»

«Den mest fryktinngytende trussel som noensinne er rettet til dødelige, finnes i den tredje engels budskap. Det må være en forferdelig synd som nedkaller Guds vrede, ublandet med barmhjertighet. Men menneskene er ikke overlatt til mørke når det gjelder denne viktige saken; advarselen mot tilbedelsen av dyret og dets bilde skal gis til verden før hjemsøkelsen ved Guds dommer, for at alle kan vite hvorfor dommene rammer, og kan få anledning til å unnsnippe.»
Signs of the Times, 25. januar 1910.

Fremstillingen av de to tavlene til oppfyllelse av Habakkuk kapittel to var en oppfyllelse av flere profetier.

Jeg vil stå på min vaktpost og stille meg på tårnet; jeg vil speide for å se hva han vil tale til meg, og hva jeg skal svare når jeg blir irettesatt. Og Herren svarte meg og sa: Skriv synet ned og gjør det tydelig på tavler, så den som leser det, kan løpe. For synet gjelder ennå for den

fastsatte tid, men ved enden skal det tale og ikke lyve; om det dryger, så vent på det, for det skal visselig komme, det skal ikke utebli.

Se, oppblåst er den sjel som ikke er oppriktig i ham; men den rettferdige skal leve ved sin tro. Habakkuk 2:1–4.

Utarbeidelsen av både pionerkartet fra 1843 og pionerkartet fra 1850 var en oppfyllelse av profetien. Studiet av Habakkuks tavler gir rikelig bevis for dette. Men avsnittet i Habakkuk yter et viktig bidrag til dette punktet i vår drøftelse.

«Jeg har sett at 1843-diagrammet var ledet av Herrens hånd, og at det ikke skulle forandres; at tallene var slik Han ville ha dem; at Hans hånd var over og skjulte en feil i noen av tallene, slik at ingen kunne se den, før Hans hånd ble fjernet.» Early Writings, 74, 75.

Etter 1843 gav Herren anvisning om å utarbeide et annet kart, men at det første kartet (1843) ikke skulle forandres, unntatt ved inspirasjon.

«Jeg så at sannheten burde gjøres tydelig på tavler, at jorden og dens fylde hører Herren til, og at nødvendige midler ikke burde spares for å gjøre den tydelig. Jeg så at det gamle kartet var ledet av Herren, og at ikke en eneste figur på det burde endres unntatt ved inspirasjon. Jeg så at figurene på kartet var slik Gud ville ha dem, og at Hans hånd var over og skjulte en feil i noen av figurene, slik at ingen skulle se den før Hans hånd ble fjernet.» Spalding and Magan, 2.

Mens hun bodde hos bror Nichols (som utarbeidet 1850-diagrammet), på den tiden han laget diagrammet, sa søster White at hun så 1850-diagrammet i Bibelen.

«Jeg så at Gud var med i utgivelsen av tavlen ved bror Nichols. Jeg så at det fantes en profeti om denne tavlen i Bibelen, og dersom denne tavlen er beregnet for Guds folk, da er det som er tilstrekkelig for én, tilstrekkelig for en annen, og dersom én trengte en ny tavle malt i større målestokk, trenger alle den like meget.» Manuscript Releases, bind 13, 359.

Habakkuk hadde befalt: «Skriv synet, og gjør det tydelig på tavler.» Habakkuks to tavler var symbolet på den pakten Gud inngikk med adventismen da Han gjorde dem til forvaltere av Sine profetier, slik Han også gjorde da Han inngikk pakt med det gamle Israel og gav de to lovtavlene og ansvaret for å være lovens forvaltere. Men Habakkuk identifiserer to klasser av tilbedere i forhold til tavlene som skulle gjøre synet tydelig. Den ene klassen er de hvis «sjel er oppblåst» og «ikke er oppriktig», og den andre klassen er de som betegnes som «den rettferdige», som «skal leve ved sin tro».

Sammenhengen i Habakkuk viser at de som blir rettferdiggjort, lever ved en tro som er grunnlagt på det profetiske Ord, slik dette er framstilt ved de to tavlene, og derfor har de som ikke blir rettferdiggjort, forkastet adventismens begynnelse. Poenget jeg ønsker å framholde, er basert på et avsnitt vi behandlet for en tid siden. Det lyder:

«Men slike emner som helligdommen, i forbindelse med de 2300 dagene, Guds bud og Jesu tro, er fullkomment egnet til å forklare den tidligere adventbevegelsen og vise hva vår nåværende stilling er, stadfeste troen hos dem som tviler, og gi visshet om den herlige fremtid.

Disse har jeg ofte sett var de viktigste emnene som budbærerene burde dvele ved.» Early Writings, 63.

Vi har nettopp gjennomgått alle disse fire sannhetene: helligdommen, de 2300 dagene, Guds bud og Jesu tro. Vi satte alle disse fire sannhetene inn i sannhetens rammeverk, som er blitt «fullkomment beregnet til å forklare den tidligere adventbevegelsen og vise hva vår nåværende stilling er». Dette rammeverket er «regelen om første omtale»; det er Alfes og Omegas signatur, og det er sannhetens rammeverk, for ordet «sannhet» inneholder den selvsamme signaturen som alle de fire sannhetene som er identifisert som «nåværende sannhet», og som var utformet for å forklare begynnelsen på adventismen.

Om ikke annet, betyr dette at ordet som er oversatt med «sannhet», og som vi her betrakter, utgjør rammen for det evige evangelium, og det er rammen for det siste advarselsbudskapet, og det er rammen for den tredje engels budskap, og det er en stor del av Jesu Kristi åpenbaring.

Den siste advarselsbudskapen, fremstilt som Jesu Kristi åpenbaring i de tre første versene i Johannes' åpenbaring kapittel én, blir bevitnet for annen gang ved slutten av Åpenbaringen. Slutten av Åpenbaringen vitner om de første versene i Det gamle testamente og også de siste versene i Det gamle testamente. Med disse fire henvisningene kan det, ved anvendelse av den guddommelige regelen om å legge profetisk linje på profetisk linje, utledes at den siste advarselsbudskapen har å gjøre med Skaperens forhold til sine skapte vesener. Den har å gjøre med Hans skapende kraft. Den har å gjøre med hvordan Hans skapende kraft blir formidlet til Hans menighet. Den har å gjøre med den guddommens egenskap som identifiserer enden med begynnelsen. Det er et budskap som kommer like før nåtidens avslutning, og mer enn det. Når det betraktes samlet, handler det om Guds skapende kraft! Og den første omtalen av Hans skapende kraft finnes i begynnelsen av 1 Mosebok, fra det første verset og frem til kapittel to, vers tre.

I begynnelsen skapte Gud himmelen og jorden. Og jorden var øde og tom, og mørke lå over dypets overflate. Og Guds Ånd svevde over vannflaten.

Og Gud sa: Bli lys! Og det ble lys. Og Gud så at lyset var godt, og Gud skilte lyset fra mørket. Og Gud kalte lyset Dag, og mørket kalte han Natt. Og det ble kveld, og det ble morgen, første dag.

Og Gud sa: La det bli en himmelhvelving midt i vannene, og la den skille vannene fra vannene. Og Gud gjorde himmelhvelvingen og skilte vannene som var under himmelhvelvingen, fra vannene som var over himmelhvelvingen; og det ble slik. Og Gud kalte himmelhvelvingen Himmel. Og det ble kveld, og det ble morgen, den andre dag.

Og Gud sa: Vannet under himmelen skal samles på ett sted, og det tørre land komme til syne. Og det skjedde slik. Og Gud kalte det tørre land jord, og vannsamlingen kalte han hav. Og Gud så at det var godt. Og Gud sa: Jorden skal la gress spire fram, urter som setter frø, og frukttrær som bærer frukt etter sitt slag, med frø i seg, på jorden. Og det skjedde slik. Og jorden lot gress spire fram, urter som satte frø etter sitt slag, og trær som bar frukt med frø i seg, etter sitt slag. Og Gud så at det var godt. Og det ble kveld, og det ble morgen, den tredje dag.

Og Gud sa: Det skal bli lys på himmelhvelvingen til å skille dagen fra natten; og de skal være til tegn og til tider og til dager og år. Og de skal være til lys på himmelhvelvingen, så de lyser over jorden. Og det ble slik. Og Gud gjorde de to store lysene, det større lyset til å råde over dagen og det mindre lyset til å råde over natten; også stjernene gjorde han. Og Gud satte dem på himmelhvelvingen til å lyse over jorden, og til å råde over dagen og over natten og til å skille lyset fra mørket. Og Gud så at det var godt. Og det ble kveld, og det ble morgen, den fjerde dag.

Og Gud sa: La vannet vrimle av levende skapninger, og fugler som kan fly over jorden på himmelhvelvingens åpne rom. Og Gud skapte de store havdyr og hver levende skapning som rører seg, som vannet lot komme fram i mengde, hvert etter sitt slag, og hver vinget fugl etter sitt slag. Og Gud så at det var godt. Og Gud velsignet dem og sa: Vær fruktbare og bli mange og fyll vannet i havene, og la fuglene bli mange på jorden. Og det ble kveld, og det ble morgen, den femte dag.

Og Gud sa: Jorden skal frembringe levende skapninger etter sitt slag: fe og krypdyr og jordens ville dyr etter sitt slag. Og det ble slik. Og Gud gjorde jordens ville dyr etter sitt slag, feet etter sitt slag og alt som kryper på jorden, etter sitt slag. Og Gud så at det var godt. Og Gud sa: La oss gjøre mennesker i vårt bilde, etter vår liknelse. Og de skal råde over fiskene i havet og over himmelens fugler og over feet og over hele jorden og over alt kryp som kryper på jorden. Så skapte Gud mennesket i sitt bilde; i Guds bilde skapte han det; til mann og kvinne skapte han dem. Og Gud velsignet dem, og Gud sa til dem: Vær fruktbare og bli mange, og oppfyll jorden og legg den under dere; og råd over fiskene i havet og over himmelens fugler og over alt levende som rører seg på jorden. Og Gud sa: Se, jeg har gitt dere alle planter som setter frø, som finnes over hele jorden, og hvert tre som har frukt med frø i; det skal være til føde for dere. Og til alle jordens ville dyr og til alle himmelens fugler og til alt som kryper på jorden, alt som har livsånde i seg, har jeg gitt alle grønne planter til føde. Og det ble slik. Og Gud så på alt det han hadde gjort, og se, det var overmåte godt. Og det ble kveld, og det ble morgen, den sjettede dag. Så ble himmelen og jorden fullført med hele sin hær. Og på den sjuende dag fullførte Gud sitt verk som han hadde gjort, og han hvilte på den sjuende dag fra hele sitt verk som han hadde gjort. Og Gud velsignet den sjuende dag og helliget den, for på den hvilte han fra hele sitt verk, det som Gud hadde skapt og gjort. 1 Mosebok 1:1–2:3.

De foregående versene representerer hele skaperverkets vitnesbyrd og understreker at Guds ord besitter skapende kraft.

La hele jorden frykte Herren; la alle verdens innbyggere stå i ærefrykt for ham! For han talte, og det skjedde; han bød, og det stod fast. Salmene 33:8, 9.

Den samme skapende kraft som skapte verden, blir av Kristus tatt i bruk for å forvandle mennesker.

Den skapende energi som kalte verdenene fram til eksistens, er i Guds ord. Dette ord meddeler kraft; det avler liv. Hvert bud er et løfte; når det tas imot av viljen og mottas i sjelen, bringer det med seg livet fra Den Uendelige. Det forvandler naturen og nyskaper sjelen i Guds bilde.

«Livet som således meddeles, opprettholdes på samme måte. ‘Mennesket skal ikke leve av brød alene, men av hvert ord som går ut av Guds munn’ (Matteus 4:4).» Utdannelse, 126.

Jesu Kristi åpenbaring understreker hvordan Guds Ord formidles til mennesker. Det kommer fra Faderen, til Sønnen, til en engel, til en profet som skriver det ned og sender det til menighetene. Kommunikasjonsprosessen som fremstilles ved begynnelsen og avslutningen av Åpenbaringsboken, blir også anskueliggjort ved Jakobs stige, med engler som stiger opp og ned stigen. Den blir anskueliggjort ved Sakarjas to gylne rør som fører oljen inn i helligdommen. Kommunikasjonsprosessen mellom Gud og mennesket er et emne i Bibelens profeti, og budskapet som blir sendt ut, inneholder den skapende kraft som dannet universet. I kommunikasjonsprosessen i det første kapittel av Åpenbaringen må det forstås at budskapet som overleveres til menighetene, inneholder kraften til å forvandle en laodikeer til en filadelfier.

Enten vi betrakter begynnelsen eller avslutningen av Det gamle eller Det nye testamentet, er det det samme budskapet. Gud formidler det siste advarselsbudskapet, og det inneholder Guds skapende kraft dersom det blir hørt og holdt av dem som hører. Budskapet som utretter dette, er innrammet i den guddommelige strukturen av Alfa og Omega. Begynnelsen, midten og enden. De tre hebraiske bokstavene som settes sammen for å danne ordet «sannhet», er det evige evangelium, og bokstavene og deres betydninger, og ordet de frembringer når de forenes med hverandre, symboliserer prinsippet og også Den Ene som er Alfa og Omega. Det understreker Hans skapende kraft. De tre siste ordene i skapelsesfortellingen begynner hver med de tre bokstavene, i den rekkefølge som danner ordet «sannhet».

De tre ordene som avslutter skapelsesberetningen, begynner med de tre bokstavene som sammen danner ordet «sannhet». De siste tre ordene i verset begynner med bokstavene א (Alef), מ (Mem) og נ (Tav) i denne rekkefølgen. Disse tre ordene oversettes med «Gud», «skapte» og «gjorde». At disse tre ordene hver begynner med bokstavene א (Alef), מ (Mem) og נ (Tav) i denne rekkefølgen, understreker ytterligere fullstendigheten og ordnetheten i skapelsesfortellingen. Dette mønsteret er blitt påpekt av jødiske kommentatorer som et interessant språklig trekk ved den hebraiske teksten.

Skapelsesberetningen begynner med ordene «i begynnelsen», og den avsluttes med tre ord som representerer Alfa og Omega, begynnelsen og enden, den første og den siste. Den skapende kraften som kommer til uttrykk i vitnesbyrdet i Første Mosebok, begynner og ender med signaturen til den vidunderlige språkkyndige.

Det første av en ting som illustrerer det siste av en ting, er det profeten Johannes fremhevet da han, ved å skrive det som da var, samtidig skrev det som skulle bli.

Den siste advarselsbudskapen fra Elia, fremstilt ved slutten av Det gamle testamente, identifiserer det samme profetiske prinsippet innenfor sammenhengen av søndagslovkrisen og de nært forestående sju siste plagene.

«Første omtales regel» og alt det den representerer, er den «rammen» som «nærværende sannhet» skal plasseres innenfor. Den rammen er «regelen om første omtale», som også er ett av Guds egenskaper.

I Daniels bok, som representerer adventismens begynnelse, og i Åpenbaringens bok, som representerer adventismens avslutning, finner vi forbløffende paralleller når vi betrakter det ut fra prinsippet om at det første illustrerer det siste. Daniels bok fremholder en egenskap ved Jesus når den bruker navnet Palmoni, som betyr den underfulle tallfester av hemmeligheter. Daniel introduserer også Jesus som erkeengelen Mikael. Johannes blir satt til å gjøre det samme som Daniel, og han identifiserer ikke matematikkens mester eller englenes leder, men språkets mester. Når vi betrakter Jesus som alfabetets mester, bør vi tenke på Salme 119, det lengste kapitlet i Bibelen.

Salme 119 er et alfabetisk akrostikon, hvilket vil si at forbokstavene i hver gruppe på åtte vers begynner med samme bokstav. Det hebraiske alfabetet har tjue to bokstaver, og derfor finnes det tjue to avsnitt med åtte vers. Hvert avsnitt begynner med alfabetets bokstav i alfabetisk rekkefølge, og deretter begynner hvert av de åtte versene som er tilordnet den bokstaven, med den samme bokstaven. Det er åtte vers for hver bokstav; således utgjør åtte vers ganger de tjue to bokstavene i det hebraiske alfabetet ett hundre og sytti seks linjer. Salmen understreker lydighet mot en Gud som er en ordenens Gud (derav akrostikonets struktur), ikke en kaosets Gud.

Et annet fremtredende tema i Salme 119 er den dype sannhet at Guds Ord er fullt ut tilstrekkelig. Gjennom hele salmen brukes åtte forskjellige betegnelser på Guds Ord: lov, vitnesbyrd, påbud, forskrifter, bud, dommer, ord og forordninger. I nesten hvert vers blir Guds Ord nevnt. Salme 119 stadfester ikke bare Skriftens karakter, men stadfester også at Guds Ord gjenspeiler selve Guds karakter. Legg merke til disse egenskapene ved Gud slik de fremsettes i Salme 119:

1. Rettferdighet (versene 7, 62, 75, 106, 123, 138, 144, 160, 164, 172)
2. Trofasthet (vers 42)
3. Sannferdighet (versene 43, 142, 151, 160)
4. Trofasthet (vers 86)
5. Uforanderlighet (vers 89)
6. Evighet (vers 90, 152)
7. Lys (vers 105)
8. Renhet (vers 140)

Salmen åpner med to saligprisninger. «Salige» er de som er ulastelige i sin ferd, som lever etter Guds lov, som holder Hans vitnesbyrd og søker Ham av hele sitt hjerte. Dette er lærdommene for oss i denne store salmen. Guds Ord er tilstrekkelig til å gjøre oss vise, oppdra oss i rettferdighet og utruste oss til all god gjerning (2 Timoteus 3:15–17).

Selvsagt er Salme 119 del av et emne som i den religiøse verden i stor grad er uavklart. Det har å gjøre med hvilket vers som er Bibelens midterste vers, og hvilket kapittel som er Bibelens midterste kapittel. Dersom du søker på internett, vil du finne ulike argumenter som er konsentrert om hvilken bibelutgave man bruker, og så videre. Problemet med ethvert standpunkt i denne drøftelsen er at definisjonen av Bibelens midte, enten det gjelder et vers eller et kapittel, bør fastsettes av Bibelens forfatter, ikke av Bibelens menneskelige student eller kritiker.

Bibelen lærer at det er en begynnelse og en ende på alle ting. Alt har sin tid.

Alt har sin tid, og en tid for hvert formål under himmelen: En tid til å fødes, og en tid til å dø; en tid til å plante, og en tid til å rykke opp det som er plantet. Forkynneren 3:1, 2.

Det er en tid for å fødes og en tid for å dø, men det finnes også livet som utspiller seg mellom begynnelsen og avslutningen av våre liv. Fødslen er et kort øyeblikk i tiden, og det samme er døden. Livet er midten og har som regel langt mer historie knyttet til seg enn tiden da vi blir født og tiden da vi dør.

Midten i «regelen om første omtale» har som regel langt flere vitnesbyrd enn den første og den siste. Å søke etter et enkelt vers eller kapittel i Bibelen og definere det som midten, er å se bort fra det bibelske bevis materialet, selv om begynnelsen og slutten i det vesentlige er tidspunkter; midten er som regel et tidsrom. Begynnelsen, slutten og midten vil selvsagt stemme overens med hverandre, selv om det samme veimerket ved slutten ofte er det motsatte av begynnelsen.

Jesus identifiserte døperen Johannes som Elia, og de illustrerer begge den samme profetiske hendelsesrekken; men Elia ble forfulgt av en ond kvinne (Jesabel) som søkte å fengsle og drepe Elia, men det gjorde hun aldri. Johannes, som var et symbol på Elia, ble oppsøkt av en ond kvinne (Herodias) for å fengsle og drepe ham, og det gjorde hun. Elia og Johannes er ombyttelige symboler, men de har noen profetiske kjennetegn som er motsatte kjennetegn, og likevel løper de parallelt med hverandre. Elia døde aldri; det gjorde Johannes. Å forstå at profetiske veimerker som samstemmer med hverandre, ofte er motsetninger, gjør det mulig for dem som ønsker å se, å innse at midten av Bibelen er Salme 118.

Når vi anvender prinsippet om loven om første omtale slik vi har definert det, finner vi at begynnelsen av midten av Bibelen er Salme 117, det korteste kapittelet i Bibelen, bestående av to vers. Det etterfølges av kapittel 118, som er midten av Bibelen, og kapittel 118 etterfølges av 119, som er det lengste kapittelet i Bibelen og avslutningen på midten av Bibelen. Den vidunderlige språkkyndige markerer begynnelsen med det korteste kapittelet, og markerer deretter avslutningen med det lengste kapittelet. Det er to motsatte kapitler. Begynnelsen er sæden, og avslutningen er der den fullt modne planten er utviklet, hvor alle vitnesbyrdene som er plassert innenfor midten, er knyttet sammen. Legg merke til Salme 117.

Pris Herren, alle folkeslag; lov ham, alle folk! For hans miskunnhet er stor over oss, og Herrens sannhet varer til evig tid. Pris Herren! Salmenes 117,1.2.

Ordet vi betrakter, som består av tre bokstaver, er oversatt med «sannhet» i vers to, og representerer begynnelsen på midten av Bibelen (midten av Bibelen er Salmene 117–119). Slutten på midten er Salme 119. Salme 118 er midten av midten. Salme 118 er innklemt mellom det korteste og det lengste kapitlet i Bibelen, og det korteste, som er begynnelsen, fremstiller ordet «sannhet», som er dannet av tre bokstaver som representerer den evige evangeliets tre trinn, og er rammeverket for å forstå sannheten. Dette rammeverket er det prinsipp som representerer Kristi karakter som Alfa og Omega.

Slutten av midten, idet kapittel 119 er et alfabetisk akrostikon plassert i midten av Bibelen, understreker den vidunderlige språkkyndigheten. Fire ganger i kapittel 119 blir det samme ordet oversatt som sannhet.

Og ta ikke sannhetens ord helt ut av min munn; for jeg har håpet på dine dommer. Vers 43.

Din rettferdighet er en evig rettferdighet, og din lov er sannheten. Vers 142.

Du er nær, Herre, og alle dine bud er sannhet. Vers 151.

Ditt ord er sant fra begynnelsen, og hver eneste av dine rettferdige dommer varer evig. Vers 160.

Sannheten i disse versene er en regel i bibelprofetien som identifiserer enden fra begynnelsen, og sannheten i versene er at Alfa og Omega har satt sin underskrift på midten av Bibelen, slik Han har gjort det ved begynnelsen og ved enden. Underskriften til den første og den siste er «rammeverket» for å fremlegge den siste advarselsbudskapen fra den tredje engel. Den siste delen av midten omfatter fire vers som bruker ordet oversatt med «sannhet», sjønt den fjerde henvisningen ganske enkelt er oversatt med «sann». Den siste og endelige av disse fire versene fastslår at ordet er «sant» «fra begynnelsen».

I begynnelsen, i skapelsesberetningen i Første Mosebok én og to, er ordet «sannhet», selv om det ikke er direkte skrevet, representert i de tre siste ordene i skapelsesberetningen, for hvert ord begynner med bokstavene, i rekkefølge, som danner ordet «sannhet». I begynnelsen var Ordet, og ved Ham ble alle ting skapt, og vitnesbyrdet om skapelsen i Første Mosebok begynner med ordene: «I begynnelsen» og ender med tre ord som representerer sannhetene knyttet til et av Kristi egenskaper, som i Jesaja er definert som beviset på at Han er den ene og eneste Gud.

Midten av Bibelen (Salmenes 117–119) begynner i kapittel 117 med å henvise til sannheten om at begynnelsen representerer enden gjennom bruken av ordet «sannhet». Ordet er dannet av tre bokstaver som representerer det evige evangelium og de tre englers budskap, og som identifiserer slutten på skapelsesberetningen. Slutten av midten av Bibelen er en fremstilling av alfabetet som den vidunderlige lingvisten frembrakte for å stadfeste forståelsen av at det som nå blir åpenbart om Hans karakter, er i samsvar med definisjonen av ordet åpenbaring, for Jesu Kristi Åpenbaring er et budskap som er utformet for å fremstille et aspekt ved Kristi karakter som hittil ikke fullt ut har vært erkjent, om i det hele tatt. Åpenbaringen er i samsvar med paktshistoriens linjer, for paktshistorien omfatter vitnesbyrd om Guds bestrebelse på å åpenbare Seg selv gjennom navn etter hvert som Hans historie utfoldet seg.

«Lovens store prinsipper, av selve Guds natur, er legemliggjort i Kristi ord på berget. Den som bygger på dem, bygger på Kristus, evighetens Klippe. Når vi tar imot Ordet, tar vi imot Kristus. Og bare de som således tar imot Hans ord, bygger på Ham. «For ingen kan legge en annen grunnvoll enn den som er lagt, det er Jesus Kristus.» 1 Korinterbrev 3:11. «Det er ikke frelse i noen annen; for det finnes ikke noe annet navn under himmelen, gitt blant mennesker, som vi kan bli frelst ved.» Apostlenes gjerninger 4:12. Kristus, Ordet, Guds åpenbaring,—åpenbarelsen av Hans karakter, Hans lov, Hans kjærlighet, Hans liv,—er den

eneste grunnvullen som vi kan bygge en karakter på som vil bestå.» Mount of Blessings, 148.

Det finnes selvsagt mye mer å ta opp angående denne sannheten, men vi vil stanse her.